

een Maartsche Haas. Je kunt bezoeken, wien je wilt, ze zijn beide gek».

«Maar ik wensch geen gekke lui te bezoeken», merkte Alice op.

«O, dat is niet te verhelpen», zei de Kat. «We zijn hier allemaal gek. Ik ben gek. Jij bent gek».

«Hoe weet je, dat ik gek ben?» zei Alice.

«Dat moet je wel zijn», zei de Kat, «anders was je niet hier gekomen».

Alice vond dat heelemaal geen bewijs, maar ze ging voort en zei: «En hoe weet je, dat jij gek bent?»

«Wel», zei de Kat, «een hond is niet gek. Ben je dat met me eens?»

«Ja», zei Alice.

«Welnu dan», ging de Kat voort, «je weet, een hond bromt, als hij boos is en zwaait met zijn staart als hij in een goede luim is. *Ik* brom als ik in een goede luim ben en zwaai met mijn staart als ik kwaad ben. Daarom ben ik gek».

«Ik noem dat spinnen, niet brommen», zei Alice.

«Noem het, zooals je wilt», zei de Kat. «Ga je vandaag croquet spelen met de Koningin?»

«Dat zou ik gaarne doen», zei Alice, «maar ik ben nog niet geïnviteerd».

«Je zult me daar aan verdween».

Alice was over dit alles was zoo gewoon geraakt dingen. Terwijl ze nog ke de Kat gezeten had, kw voor den dag.

«Tusschen twee haakjes geworden?» zei de Kat. «geten te vragen».

«Dat is in een big vera

«Dat dacht ik wel», zeide

Alice wachtte een oogen spoedig weer te zullen zien Daarom ging ze een paar de richting van de plaats v moest wonen.

«Hoedenmakers ken ik v

«De Maartsche Haas zal zijn en daar het nu Mei is, zijn — tenminste niet zoo g ze dit zei, keek ze op en d die op den tak van een l

«Zei je big of wig? vro

«Ik zei big», antwoord

